

Овај текст настао је пошто сам чуо изјаву мог поштованог колеге с факултета, а који је, на питање новинара „Шта би за Тебе била *наша* (?) победа?“, одговорио: „Победа би била када бих видео како пливају по Сави и Дунаву (смех, аплауз). И неће бити победе без њиховог пливања“ ([овде](#) , [10:47-11:15](#)).

Сећам се да је мој уважени колега и раније давао сличне, сликовите изјаве. А оне су често наилазиле на *радосно одобравање* у делу наше публике:

„Петог октобра 2000. била су два смртна случаја (...), неки су добили грдне батине, пробрани. И сада ће бити пробраних који ће добити [грдне батине](#) “;

„Ако бих се политички ангажовао и [ако бих дошао на власт, био бих врло опасан](#) за олигархију. Неке ствари се не могу безболно решавати. Негде мора хируршки [нож да се употреби](#) “

(извештај с трибине). Поручио је властодршцима да „пакују кофере и иду на авион“ или ће бити „[озбиљне туче у којој се и животи губе](#)“, „морамо бити спремни на озбиљну тучу“, јер треба „отровну главу [ударити маљем](#)“.

„[Волео бих да их јуримо по улицама](#) “;

Пише: Слободан Антонић
петак, 23 август 2019 11:46

(на питање новинарке: „Ипак нисте били за упад на РТС?“): „Ако упадате тамо, шта ћете без дугих цеви? Вашем колеги (новинару РТС – С. А) [упере дугу цев у главу](#) и кажу: `Читај припремљен текст, управо смо преузели власт`. Није то само РТС, ништа нисте урадили ако нисте и водеће политичаре [повезали](#)

“

„Имате португалску Револуцију каранфила, када је војска свргла фашистички режим и [увела једногодишњу диктатуру](#). Мислим да би то и за Србију било препоручљиво“

Исто тако, један познати редитељ, који себе такође сматра левичаром, има слична очекивања:

„Патим што је тај 5. октобар био мирна револуција. Мислим да је толико зло морало да буде [угушено у крви](#). И мислим да нам се [крв приближава](#), у сваком смислу“. (новинар: „Мислите ли да ће нам се та крв десити?) – „Не мислим, [надам се да хоће](#)

“

Морам да признам да нисам баш неки љубитељ фантазија о крви, јурењу по улицама, ударању маљем, „озбиљној тучи“, „хируршком“ ножу и људима „у Сави и Дунаву“. Последњи пут, колико се сећам, Срби су у Београду плутали Савом у време НДХ, а

Грађански рат или коме је до туче нека иде у боксерски клуб

Пише: Слободан Антонић
петак, 23 август 2019 11:46

Дунавом у време [мађарске окупације Бачке](#) . Шта ће нам то?

Оно што ме, међутим, узнемирава јесте да примећујем како наши *левичари* најављују насиље без икаквог осећаја да је то ипак нешто *неодговорно*

и
срамно

Драган Поповић, рецимо, обећава да ће „кад падне власт“ споменик Стефану Немањи „[вала да лети у ваздух](#)

“, а Дашко Милиновић најављује да ће тада „верски храмови подигнути од 1990. до тренутка револуције

[бити срушени](#)

—

[прегадни су и беспотребни](#)

“. Исти

левичар

, 7. јула, на констатацију да је „на данашњи дан, 1941. године, Србин пуцао у Србина“ одговара: „Мислиш онако како бих и ја у тебе? И

[једва чекам прву прилику](#)

, пичка ти

[мртва](#)

материна фашистичка!“

Весна Пешић, са своје стране, обећава: „Ја сам [за реваншизам, без милости](#) да пљачкашка банда препуни затворе“, а Јелена Лалатовић (Маркс 21) одушевљава се сентенцом Троцког коју је чула „у једној епизоди нетфликсове серије“: „

[За сваку кап наше крви, пролићемо реку њихове](#)

“ (када би још прочитала и неку књигу Троцког, нашла би много више разлога за *радосно цитирање*

: „Држава, пре него што нестане, поприма облик диктатуре пролетаријата тј. *најнемилосрдније државе која свестрано задире у живот грађана*

“;

[овде](#)

, стр. 278). Исидора Стакић: „Када ћемо престати да

[фетишизујемо дијалог](#)

?“ и „

[докле](#)

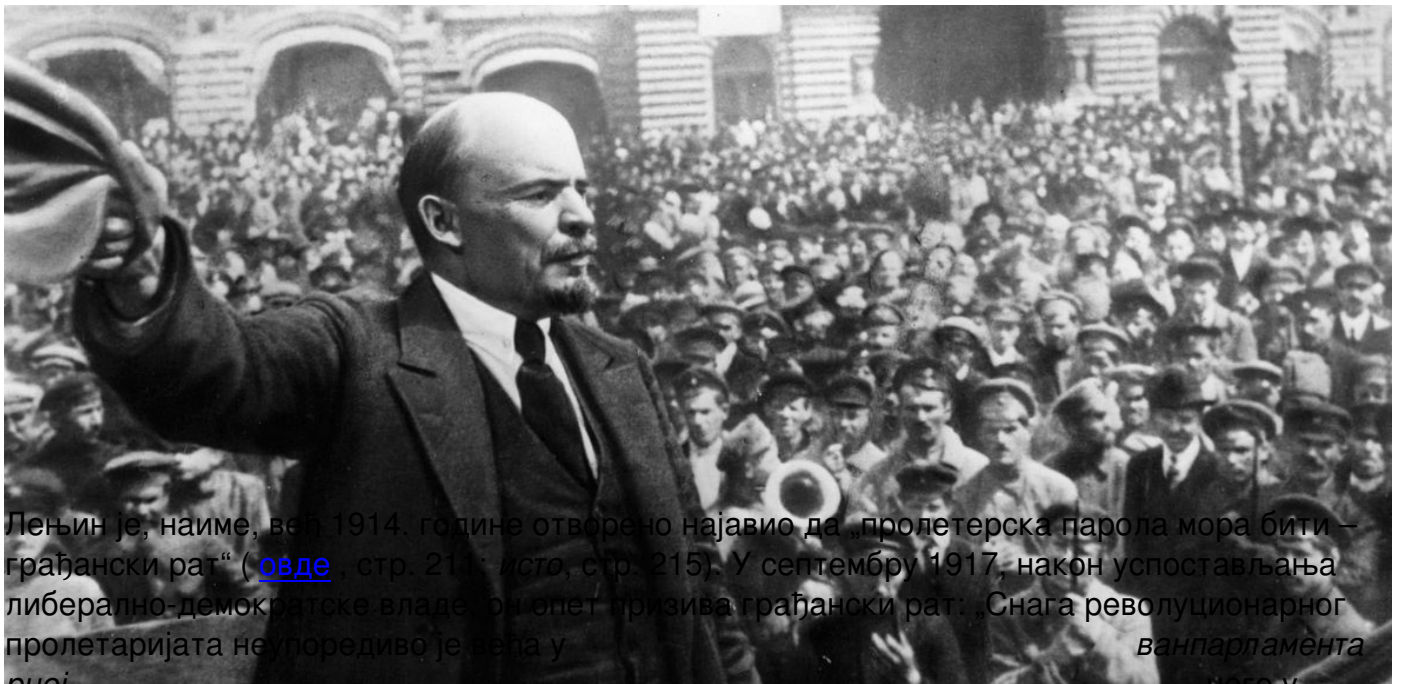
фетишизација дијалога?“ (нема шта да причамо, куршум и готово).

Грађански рат или коме је до туче нека иде у боксерски клуб

Пише: Слободан Антонић
петак, 23 август 2019 11:46

* * *

Наши „[антинационалистички](#)“ [левичари](#) , тако, остављају утисак као да прижељкују *грађански рат* – онако како је то желео и остварио Лењин.

Лењин је, наиме, већ 1914. године отворено најавио да „пролетерска парола мора бити – грађански рат“ ([овде](#) , стр. 213; *исто*, стр. 215). У септембру 1917, након успостављања либерално-демократске владе, он опет призива грађански рат: „Снага револуционарног пролетаријата неупоредиво је већа у *ванпарламента* рној него у

парламентарној борби. То је веома важно запажање о *грађанском рату*

“ ([овде](#) , стр. 111). Два месеца пошто је извршио преврат, Лењин егзалтирано пише да је коначно дошло до „грађанског рата, јединог законитог, јединог праведног, једино светог“ ([овде](#) , стр. 458).

А када су вође есера замолиле Лењина да се прекине грађански рат, Лењин их је назвао „застарелим политичарима који досадно цмиздре о обустављању грађанског рата“ ([овде](#) , стр. 49), проглашавајући: „Или победа у грађанском рату, или пропаст револуције“ (

[овде](#)
, стр. 40).

Коначно, у јануару 1918. Лењин је с поносом изјавио да су он и његова влада били управо ти који су започели грађански рат: „На све оптужбе због грађанског рата одговарамо: да, ми смо отворено прогласили то што ни једна влада није могла прогласити: прва влада у свету која може отворено говорити о грађанском рату“ ([овде](#) , стр. 70). „Рат који се данас пропагира“, поновиће Лењин и у јуну 1918, „јесте свети рат, то је грађански рат, рат радничке класе против експлоататора“ ([овде](#) , стр. 116). А тај и такав „грађански рат треба да потраје још много месеци, а можда и година; то треба да буде јасно руском човеку“ ([овде](#) , стр. 232).

Лењинов *грађански рат* заправо је значио праксу масовних злочина, која се претворила, како је то уочио Солжењин, у „унутрашњи геноцид“ ([овде](#) , стр. 15). За *седам година* Лењинове власти (1917-1924) убијено је више људи него за *седам векова* царске управе ([овде](#) , стр. 436). А Лењинови следбеници широм света, у наредних неколико деценија, отерали су у смрт више мушкараца, жена и деце него било који политички покрет у историји (жртве комунистичког терора, према више рачуница, изгледа да надмашују чак и жртве нацизма; [овде](#) , стр. 177).

Револуционарни терор Лењина није никога поштедео и ширио се у концентричним круговима: крупни капиталисти, монархисти, ситна буржозија, десничари, сељаци-кулаци, социјалдемOCRате, интелигенција, десни и центрумашки радници... Наши леви интелектуалци који сањају *крв по Београду* вероватно су заборавили да су у Петрограду врло брзо и професори, књижевници или новинари дошли на ред.

„Своје искуство и знања – највишу људску врлину“, оптуживао је Лењин, „интелигенција ставља у службу експлоататора и служи се свим и свачим да би нам отежала победу над

Грађански рат или коме је до туче нека иде у боксерски клуб

Пише: Слободан Антонић
петак, 23 август 2019 11:46

ескплоататорима; она ће постићи да ће стотине хиљада људи умрети од глади“ ([овде](#) , стр. 103). Стога Лењин проглашава „рат на живот и смрт“ интелекцији, тим капиталистичким „чанколизима“ ([овде](#) , стр. 465). А када је Горки замолио за милост, Лењин му је за руску интелекцију написао: „То није мозак нације, то је измет“ („Это не мозг нации, а говно“; [овде](#) , стр. 48).

Да револуционарни терор има своју унутрашњу логику по којој се круг „непријатеља“ непрестано шири, видело се, претходно, и у Француској револуцији. Најпре су побијени монархисти, па конституционалисти, па жирондинци, па „неутрални“ јакобинци, па „сумњиви“ јакобинци, па „умерени јакобинци“.... – и када је „гвоздена метла“ дошла до најфанатичнијих јакобинаца, монтањара, Робеспјер је оборен и лудило је заустављено (видети [овде](#)).

* * *

– Далеко смо ми од револуционарног насиља – рећи ћете. То није нетачно. Али, додао бих, као *notabene* – само зато што, у тренутној констелацији, то не одговара крупном, *старом* ([колонијалном](#)) капиталу

.

Грађански рат или коме је до туче нека иде у боксерски клуб

Пише: Слободан Антонић
петак, 23 август 2019 11:46

